

Arrest

nr. 135 268 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 11 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VERSTRAETE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 oktober 2008 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd.

1.2. Op 24 november 2008 werd aan verzoeker nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd.

1.3. Op 12 februari 2009 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden uit hoofde van diefstal, bedrieglijke verberging en verboden wapendracht.

1.4. Op 22 maart 2009 werd verzoeker voorlopig in vrijheid gesteld, met terbeschikkingstelling van de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 22 maart 2009 werd aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd.

1.5. Op 17 juni 2009 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden wegens diefstal.

1.6. Op 8 december 2009 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd.

1.7. Op 11 december 2009 deed verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag werd op 15 juli 2010 ongegrond verklaard.

1.8. Verzoeker werd op 25 augustus 2010 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 5 jaar voor 1 jaar uit hoofde van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

1.9. Op 26 augustus 2010 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent tot zowel een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel van 3 jaar behalve de reeds ondergane voorhechtenis uit hoofde van diefstal als een gevangenisstraf van 7 maanden met uitstel van 3 jaar behalve de reeds ondergane voorhechtenis uit hoofde van diefstal.

1.10. Op 13 oktober 2010 werd verzoeker vrijgesteld en er werden een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen.

1.11. Op 29 juni 2011 werd verzoekende partij veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar, in staat van wettelijke en bijzondere herhaling, uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

1.12. Verzoeker diende op 22 maart 2012 een asielaanvraag in. Ingevolge deze aanvraag werd door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 augustus 2012 beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij te weigeren.

1.13. Op 4 oktober 2012 werd besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten d.m.v. betekening van een bijlage 13quinquies.

1.14. Op 26 augustus 2014 werd een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen, en tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.15. Dit zijn de bestreden beslissingen, die op 27 augustus 2014 aan verzoekende partij werden betekend.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, W. Van Herbruggen, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan diefstal.

[...]

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten [...], wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd, voor het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/08/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij op 25.08.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel gedurende 5 jaar voor 1 jaar uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en diefstal; omdat hij op 26/08.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel gedurende 3 jaar uit hoofde van diefstal; omdat hij op 29.06.2011 werd veroordeeld door het hof van Beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, in staat van wettelijke en bijzondere herhaling. Betrokkene is opgesloten in de gevangenis sinds 30.12.2010.

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt.

Het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene en het feit dat hij zich niets aan trekt van de waarschuwing die hem door het gerecht werd gegeven, motiveren de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod.”

2. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten

Ter terechtzitting merken de partijen op dat de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, werd uitgevoerd aangezien verzoeker gedwongen werd gerepatrieerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoekende partij dient aldus blij te geven van een rechtstreeks belang op ieder ogenblik van de procedure gedurende de behandeling van het annulatieberoep tot de uitspraak daarover.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Aangezien de beslissing tot verwijdering reeds werd uitgevoerd, kan verzoeker in principe geen voordeel meer halen uit het ingestelde beroep, in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen de bestreden beslissing tot verwijdering is derhalve onontvankelijk.

3. Met betrekking tot het inreisverbod

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij toelicht als volgt:

“Eerste middel: De genomen beslissingen tot bevel het grondgebied te verlaten met het daarbij gepaard gaande inreisverbod schenden op ernstige wijze de fundamentele grondrechten van verzoeker :

Schending van het principe ‘Audi et Alteram Partem’ zijnde het recht om zijn verdediging naar voor te brengen en gehoord te worden.

In een eerste middel dient verzoeker vast te stellen dat de bestreden beslissingen d.d. 26.08.2014 eveneens het principe “ AUDI ALTERAM PARTEM” schenden.

Het algemeen rechtsbeginsel "audi alteram partem" impliceert dat hij tegen wie een maatregel wordt overwogen, punt voor punt moet kunnen reageren op de gemaakte verwijten en er hem moet kennis worden gegeven van de juiste inhoud van de tekortkomingen (Raad van State, 26/10/2009 Arrest nr. 197.329)

“Wanneer het bestuur voornemens is ten aanzien van een bestuurde een maatregel te nemen die hem op meer dan geringe wijze nadelig in zijn belangen raakt en wanneer die maatregel blijkens de motivering van de bestreden beslissing gebaseerd is op zijn gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, is het bestuur ertoe gehouden – vooraleer de kwestieuze maatregel te nemen – de bestuurde de mogelijkheid te geven om op nuttige wijze zijn standpunt daarover te doen kennen. Dit maakt een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uit.”

(Raad van State, 12e Kamer – 9 juni 2009, RW 2010-2011, 25)

De betrokkene dient met andere woorden in de mogelijkheid te zijn om zich te kunnen verdedigen omtrent de argumenten aangevoerd door het bestuursorgaan en dit voorafgaand aan het nemen van de beslissingen.

Dit geeft verzoeker niet alleen de mogelijkheid om gepast te kunnen reageren op de gehanteerde motieven van het bestuursorgaan. Het principe heeft eveneens tot gevolg dat de mogelijkheid om de betrokkene te horen er toe kan leiden dat het nemen van onregelmatige of onredelijke beslissingen kan vermeden worden.

Verzoeker werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen d.d. 26.08.2014 op geen enkele wijze ingelicht van de intenties van DVZ. Evenmin kreeg verzoeker aldus de mogelijkheid om gepast op de weerhouden motieven van DVZ te reageren en zich derhalve te verdedigen.

Nochtans, had verzoeker deze mogelijkheid gekregen, had hij DVZ ook kunnen inlichten omtrent de huidige hierboven beschreven medische toestand die het absoluut onmogelijk maakt dat verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst.

Dat door de miskennis van dit recht om gehoord te worden verzoeker thans geconfronteerd wordt met een manifest onredelijke beslissing welke bovendien strijdig is met zijn fundamentele grondrechten en verzoeker ernstige schade zou toe brengen waarbij er zelfs direct gevaar is voor zijn leven.

Niet alleen werd het recht van verzoeker om gehoord te worden manifest miskent, bovendien heeft deze miskennis tot gevolg dat hij thans zeer ernstige schade ondervindt welke mogelijk had kunnen vermeden worden mits correcte behandeling van het dossier van verzoeker.

Uit het bovenstaande blijkt aldus dat het eerste middel in zijn geheel ernstig is.”

3.2. Verzoeker voert onder meer de schending aan van de hoorplicht. De verzoeker betoogt dat hij diende te worden gehoord alvorens hem een inreisverbod op te leggen.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. de overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene;
2. de maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde inreisverbod een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”.

De modaliteiten van het inreisverbod worden geregeld in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd van acht jaar in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker gedurende acht jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Verzoeker wordt een inreisverbod van acht jaar opgelegd op grond van het feit dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, en dit in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Dergelijke maatregel is onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

Uit het bovengestelde blijkt dan ook dat in casu aan de beide cumulatieve voorwaarden is voldaan derwijze dat het verweerder toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen over de eventuele humanitaire redenen om af te zien van het opleggen van een inreisverbod dan wel over de specifieke omstandigheden die de duur van het inreisverbod kunnen beïnvloeden, kwam het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat en de gronden waarop jegens hem een inreisverbod wordt overwogen, hem de gelegenheid te bieden zijn standpunt hieromtrent te laten kennen en hem toe te laten om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen, en dit onafhankelijk van enig verzoek vanwege de verzoeker daartoe (cf. RvS 20 april 2010, nr. 203.094).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker voorafgaand aan de beslissing waarbij hem een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd, in de mogelijkheid werd gesteld om zijn standpunt uiteen te zetten omtrent het opleggen van en de duur van dit inreisverbod.

De vraag rijst evenwel of deze omstandigheid een bepalende invloed heeft gehad op de duur van en/of het opleggen het kwestieuze inreisverbod. De Raad wijst er immers op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen en/of de duur van het jegens hem getroffen inreisverbod van acht jaar. Indien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt zeer duidelijk dat verzoeker tijdens zijn verblijf in de gevangenis ernstige hartproblemen heeft ontwikkeld. De Raad is van oordeel dat het aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijk kan leiden tot de inkorting van de duur van het inreisverbod dan wel het achterwege blijven van het opleggen van een inreisverbod. Het niet horen van de verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich mee brengt.

In die mate is het eerste middel gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 augustus 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT